

Walne zebranie w lubelskim oddziale PTL

62 lutego 1981 r. odbyło się Walne Zebranie Oddziału Polskiego Towarzystwa Leśnego w Lublinie. Delegaci reprezentujący 155-osobową rzeszę członków Towarzystwa pozytywnie ocenili pracę oddziału w minionym okresie i udzielili absolutorium ustępującemu Zarządowi.

W wyniku wyborów, przewodniczącym nowo wybranego Zarządu Oddziału został ponownie mgr inż. Zdzisław Szunke.

W dyskusji nad programem działania w nadchodzącym okresie delegaci poruszyli wiele problemowych zagadnień dotyczących aktualnego stanu gospodarki leśnej, co znalazło wyraz w podjętej uchwale. A oto niektóre punkty uchwały skierowane pod adresem władz centralnych i resortowych:

1) Urzeczywistnienie w najbliższych latach treści porozumienia zawartego w Szczecinie w zakresie dostosowania rozmiaru użytkowania lasu do wysokości etatu. Uczestnicy Walnego Zebrania wyrażają pełne poparcie członków Oddziału PTL dla słuszności tego postulatu, podyktowanego troską o dobro polskich lasów.

2) Przyspieszenie wprowadzenia specjalizacji w zakresie produkcji szkółkarskiej na SGGW-AR w Warszawie, a w Lasach Doświadczalnych tej uczelni utworzenia wzorcowego gospodarstwa nasienneo-szkółkarskiego jako bazy szkoleniowej dla studentów oraz leśników praktyków w ramach studiów podyplomowych i szkoleń kursowych. Istnieje też pilna potrzeba uzupełnienia literatury fachowej z zakresu nasiennictwa i szkółkarstwa, uwzględniającej najnowsze osiągnięcia w tej dziedzinie.

3) Przyspieszenie prac związanych z opracowaniem nowego cennika zbytu nasion i sadzonek oraz drzewek do zadrzewień i to zarówno w obrocie wewnętrznym jak i do sprzedaży odbiorcom obcym. Dostosowanie cen do rzeczywistych kosztów produkcji szkółkarskiej powinno wpłynąć stymulująco na jej rozwój.

4) Zmodyfikowanie istniejącego taryfikatora robót przez podwyższenie kategorii zaszeregowania prac szkółkarskich (do V—VII kategorii przy obecnych III—V), bowiem produkcja sadzonek w warunkach koncentracji produkcji szkółkarskiej wymaga odpowiednio wyspecjalizowanych robotników. Dla powstania takiej kadry nie ma odpowiednich warunków, głównie z uwagi na niskie kategorie zaszeregowania prac szkółkarskich.

5) Zmianę aktu prawnego stanowiącego podstawę programu szkółkarskiej produkcji zadrzewieniowej do 1990 r. Dotyczy to Uchwały nr 9/77 Rady Ministrów w sprawie rozwoju produkcji szkółkarskiej

w latach 1977—1990. Konieczność zmiany wynika z potrzeby dostosowania produkcji szkółkarskiej do rozmiarów odpowiadających społecznemu zapotrzebowaniu. Wynosi ono około 50% ilości sadzonek, ustalonej w dotychczasowym programie produkcji. Do zaspokojenia rzeczywistych potrzeb wystarczy areał istniejących szkółek, bez dalszego zwiększania ich powierzchni.

6) Zmianę dyspozycji Prezydium Rządu Nr 133/79 w sprawie zadrzewień przydrożnych w latach 1981—1990, w części dotyczącej zobowiązania resortu leśnictwa do produkcji materiału zadrzewieniowego dla resortu komunikacji. Spełnianie przez leśnictwo jego podstawowych zadań wymaga odciążenia od obowiązku świadczenia usług na rzecz innych gałęzi gospodarki. Dotyczy to również produkcji materiału do zadrzewień przydrożnych, co przy deficycie siły roboczej pogłębi jej niedobór i ograniczy wykonywanie podstawowych prac leśnych, zwłaszcza pielęgnacyjnych.

7) Objęcie zasadami premiowania również produkcji materiału zadrzewieniowego, co w odczuciu pracowników terenowych jest bardziej słuszne od aktualnie stosowanego premiowania zadań będących integralną częścią podstawowych zadań gospodarczych, jak np. premie za wykonanie eksportu lub odstrzały dewizowe.

8) Spowodowanie na łamach prasy leśnej i rolniczej szerokiej dyskusji z udziałem specjalistów i właścicieli lasów nad przyszłym unormowaniem prawnym zagospodarowania lasów nie stanowiących własności państwa. Aktualnie obowiązujące przepisy prawne, z których najważniejszym jest ustawa z 23 listopada 1973 r. o zagospodarowaniu lasów nie stanowiących własności państwa, nakładają określone obowiązki na właścicieli lasów, a także administrację terenową. Zgodnie z tą ustawą właściciele odpowiadają za prawidłowe zagospodarowanie swoich lasów, natomiast administracja powinna udzielać im pomocy, stwarzając organizacyjne i techniczne warunki realizacji zadań. Obecna sytuacja gospodarcza i społeczno-polityczna na wsi oraz problemy gospodarcze lasów państwowych wykluczają w znacznym stopniu możliwości realizacji założeń ustawy. Znajduje to wyraz w tym, że właściciele lasów, w dużej części ludzie starzy, niezdolni do podjęcia dużego wysiłku fizycznego związanego z wykonywaniem prac leśnych, nie przejawiają żadnego zainteresowania gospodarką we własnych lasach, tym bardziej że nie dysponują odpowiednim sprzętem. Polityka państwa zmierzająca do stopniowego przepływu ziemi z sektora prywatnego do uspołecznionego zniechęcała rolników dołożenia nakładów na zagospodarowanie lasów.

Wydawanie właścicielom decyzji nakazujących staje się w tej sytuacji biurokratyczną procedurą, angażującą z uwagi na rozdrobnienie lasów znaczną ilość czasu terenowej służby leśnej. Decyzje te w większości nie są realizowane i powodują niepotrzebne antagonizmy między służbą leśną i mieszkańcami wsi.

Egzekwowanie decyzji na mocy przepisów o postępowaniu administracyjnym z reguły nie występuje. Naczelnicy gmin unikają tego rodzaju postępowania, mając na względzie nastroje, jakie może to wywołać w środowisku wiejskim.

Grzegorz Mazurek